

உ
சிவ சிவ

அபிராமி அம்மைப் பதிகம்

(மூலம்)

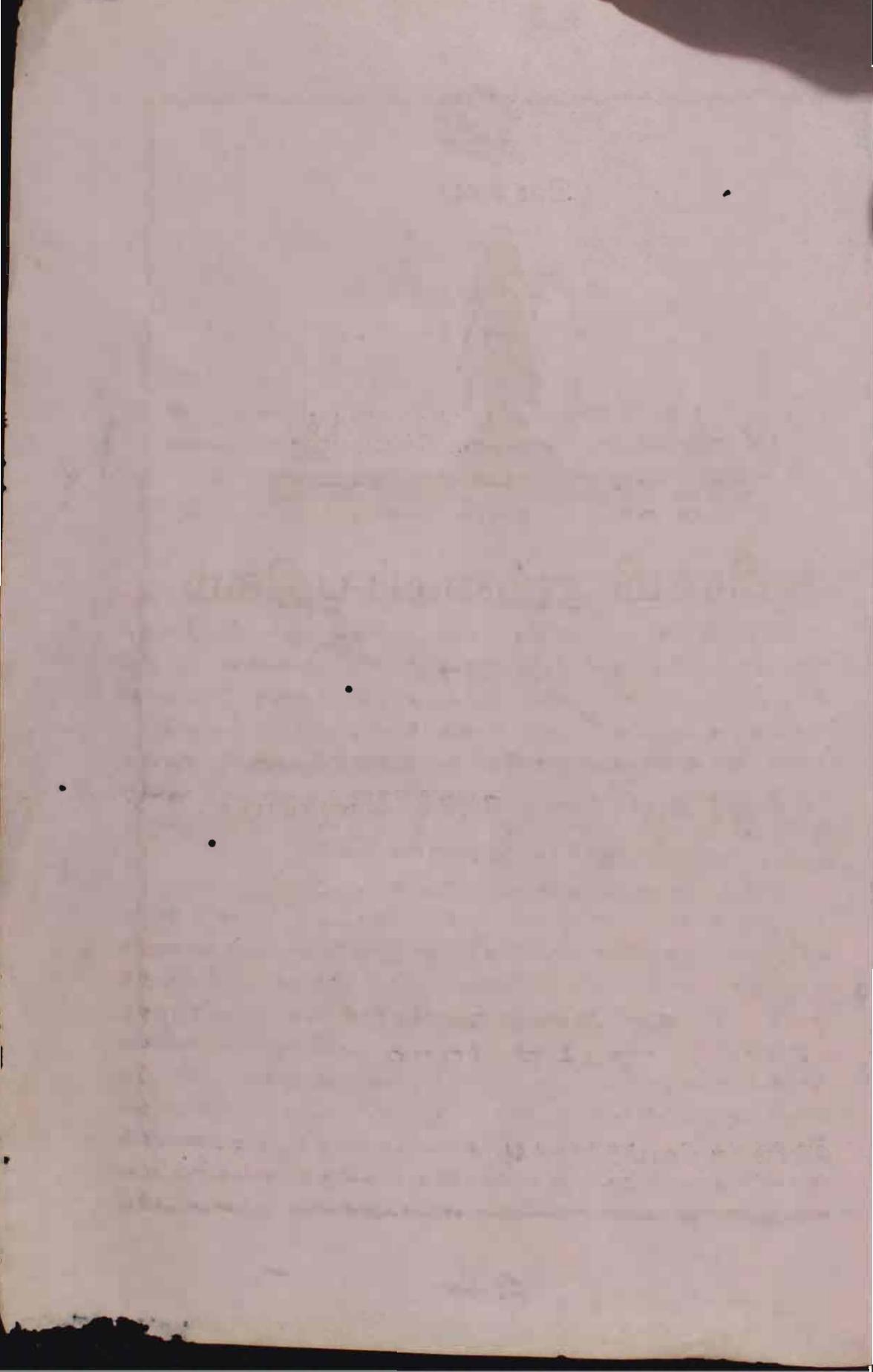
நல்லி ஞானசம்பந்தராதின குருமகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஸ்வாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாத்சார்ய ஸ்வாமிகளின்
திருவுளப்பாங்கின்வண்ணம் வெளியிடப்பெற்றது.

நள ஆண்டு நவராத்திரி
24-9-1976

நல்லி ஆதினம்.

ND

நல்லூர்.

குருபாதம்

ப தி ப் பு ரை

“ சொல்லும் யொருளு மெனநட மாடுந் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி யேநின் புதுமலர்த்தாள்
அல்லும் பகலுந் தொழுமவர்க் கேயழி யாவரசும்
செல்லுந் தவநெறி யுஞ்சிவ லோகமுஞ் சித்திக்குமே!”

தமிழ்மொழி இறைமணம் கமழும் இனிய மொழியாகும். இதன்கண் தோன்றிய சமய நூல்கள் பல. அவற்றைச் சாத்திரம், தோத்திரம், புராணம் என மூவகைப்படுத்துவர். இம் மூவகை நூல்களுக்குள்ளும் தோத்திர நூல்களே மிகுதியாகவுள்ளன. அவை விநாயகர், முருகன், சிவபெருமான், உமையம்மை முதலிய கடவுளரைப் பற்றியவையாகவும், அடியவர்களைப்பற்றியவையாகவும் உள்ளன. அவற்றுள் இவ்வபிராமியந்தாதி திருக்கடலூரில் வீற்றிருக்கும் அபிராமியைப்பற்றியதாகும்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் அபிராமிபட்டர் என்பவர். அபிராமியந்தாதியைப் பாடியபின் இவர் பெற்ற பெயராகும். இயற்பெயர் தெரிந்திலது. இவர் திருக்கடலூரில் ஏறக்குறைய 270 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியவர். அந்தணர் வகுப்பினர். நல்ல ஓசைஞானமும், அபிராமியம்மையை நாளும் நினைத்து வழிபடும் மெய்ஞானமும் கைவரப்பெற்ற பரம்பரையைச் சார்ந்தவர். ஆதலின் அவ்விருஞானமும் இயல்பாகவே இவரிடத்து அமைந்திருந்தன. அம்மையின் அருள் தேக்கம் இவரது உணர்வில் மிக்கிருந்தமையால் உலகியலுணர்வுகளும் உலகியல் ஒழுக்கங்களும் நாளடைவில்

தூர்ந்துவரலாயின. கிளைஞர் (அன்பர்) மனத்தே கிடந்து ஓளிரும் ஓளியன்றே அபிராமியம்மை! ஆதலின் அவ்வொளியையே இவர் உள்ளும் புறம்பும் கண்டு இன்புற்றிருந்தனர். ஆதலினற்றான் தஞ்சை சரபோஜிமன்னர் தை அமாவாசையன்று, இன்று அமாவாசை எத்தனை நாழிகை மிச்சம் உள்ளது? என்று கேட்கும்பொழுதும் இன்று பெளர்ணமியன்றே என்றனர். குறைமதியுடையார்க்கன்றே குறைமதியும் மறைமதியும் (அமாவாசை) தோன்றும். இவரோ நிறைமதியுடையார். ஆதலின் நிறைமதியே (பெளர்ணமி) என்றனர். என்றும் உலகியல் பற்றிவாழும் அரசர்க்கும், மற்றையவருக்கும் இது மெய்மையாயிற்று. அது கண்ட பட்டர் உலகியலுணர்விற்கேற்பத் தாம் கூறியது தவறாமல் கண்டு அத் தவறு நீங்கவும், தம் கூற்று மெய்யாகவும் அம்மையின் அருளை, இவ்வந்தாதியிலுள்ள ஒவ்வொரு பாடல்களையும் பாடி உறைப்புடன் வேண்டப் பின் 79-வது பாடலாகிய “விழிக்கேயருளுண்டு” என்னும் பாடலைப்பாடும்மை தம் திருத்தோட்டைக் கழற்றி விண்ணில் எறிந்தருளினள் அது நிறைமதியாகக் காட்சி தந்தது. அனைவரும் அமாவாசையன்று பெளர்ணமி தோன்றியதைக் கண்டு வியந்தனர். பின் சரபோஜி மன்னரும் பட்டரின் பெருமையினையுணர்ந்து அன்று முதல் அபிராமிப்பட்டர் என்றழைத்தனர். நிலம் முதலியன வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தனர். இவர் அம்மையின் அருளால் நிலமிசை நீடு வாழ்ந்து பின் பேரின்பம் பெற்றனர்.

அபிராமியம்மைப் பதிகம் :

அபிராமியம்மையைப்பற்றி இரு பதிகங்கள் உள்ளன. முதல் பாடலில் அம்மையின் திருவுருவினைக் கேசாதிபாதமாக நினைத்து உளம்கொள்கின்றார் ஆசிரியர். இரண்டாவது பாடலில் அம்மையின் திருப்பெயர்கள் பலவற்றையும் எண்ணி மகிழ்கின்றார். ஆசிரியர் தம் சிறுமை கூறவார்போல உலகினரின் சிறுமை குறித்து எண்ணி, அவருக்கும் அருள்செய்யும் பெருங் கருணையைப் பல பாடல்களில் குறித்துச் செல்கின்றார். முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்க்

கும் நினை மனைவியாகப் பெற்றும், நின் கணவர் ஓடேந்தி உழல்வதேனோ என நகைச்சுவைபட ஒரு பாடலில் வினவுகின்றார். இங்ஙனம் எல்லாம் அம்மையின் பெருங்கருணையை வியந்தும் நயந்தும் கூறியனரும் ஆசிரியர் தம்மை நன்றெறிக் கண் செலுத்திச் சர்வகாலமும் தம்மைக் காத்தருளுமாறு வேண்டியிருப்பது நாமும் அம்மையிடத்து வேண்டிப் பெறத் தக்க தொன்றாகும். “ வஞ்சக்கொடியோர்கள் ” எனத் தொடங்கும் பாடலைக் காண்க. ‘கலையாத கல்வியும்’, ‘சகல செல்வங்களும்’ எனத் தொடங்கும் இரு பாடல்களும் அம்மையிடத்து வேண்டிப்பெறும் பேறுகளாக அமைந்தவை. இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் வருத்தம் வந்தடையாதவாறு காத்தருளும் அம்மையின் அருட்பதிகங்கள் இரண்டும் நாமும் பாராயணம் செய்யத்தக்கவையாகும்.

இத்தகைய அரிய பேறுகள் அனைத்தையும் அன்பர்கள் அனைவரும் அபிராமியர மையை வழிபட்டுப் பெறவேண்டும் என்ற பெருங் கருணையினால், நல்லை ஞானசம்பந்தராதின குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஸ்வாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்சார்ய ஸ்வாமிகள் இதனை வெளியிடத் திருவுள்ளம் பாலித்தருளினார்கள். இறைவி உயிர்க்குச் செல்வம், வீரம், கல்வி ஆகிய முப்பேறுகளையும் வழங்க முறையே திருமகளாகவும், வெற்றித் திருமகளாகவும், கலைமகளாகவும் இருந்தருளும் அமைமமே நவராத்திரியாகும். அத்தகைய தன்னாளில் அபிராமியம்மையின் புகழ் நூலாகிய இவ்வந்தாதியையும், இதனோடு தொடர்புடைய இரு பதிகங்களையும் வெளியிட்டருளும் பாங்கு எண்ணி மகிழ்தற்குரிய தொன்றாகும். அவர்களின் திருவுளப் பாங்கின் வண்ணம் அன்பர்கள் அம்மையின் இவ்வருள் நூலை நாளும் பாராயணம் செய்து எல்லா நலன்களையும் பெறுவாராக.

இத்தகைய புண்ணியப் பேறுகள் பலவற்றிலும் அடிய வனை ஈடுபடுத்தி ஆட்கொண்டு அருளுகின்ற ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஸ்வாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்சார்ய ஸ்வாமிகள் அவர்களின்

திருவடி மலர்களைப் பன்முறையும் வணங்கி நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையேன்.

இந்நூல் வெளிவருவதற்குத் துணையாக இருந்த, ஆதினப் பண்ணிசைப் புலவர், பண்ணிசை வேந்தன் திரு. S. R. திருஞானசம்பந்தன், நன்கு அச்சிட்டுத் தவிய கண்ணன் அச்சகத்தினர் ஆகியோருக்கும் நன்றி செலுத்துகின்றேன்.

நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.
23-9-1976

செ. சத்தியமூர்த்தி B. Sc , J. P.
மேலாளர்,
ஆதினம்.

அபிராமியம்மைப் பதிகம்

காப்பு

தூயதமிழ்ப் பாமலை சூட்டுதற்கு மும்மதன்நால்
வாயைங் கரன்றாள் வழத்துவாம் — நேயர்நிதம்
எண்ணும் புகழ்கடலூர் எங்கள்அபி ராமவல்லி
நண்ணும்பொற் பாதத்தில் நன்கு.

பதிகம்

கங்கையொடு தும்பையும் அணிந்தவர் வியக்குங்
கலாமதியை நிகர்வதனமுங்
கருணைபொழி விழிகளும் விண்முகில்கள் வெளிற்றெனக்
காட்டிய கருங்கூந்தலுஞ்
சங்கையில் லாட்தாளிரு மாங்கல்ய தாரணந்
தங்குமணி மிடறு மிக்க
சதுர்பெருகு துங்கபா சாங்குசம் இலங்குகர
தலமுவிர் லணியும் அரவும்
புங்கவர்க் கமுதருளு மந்தரகு சங்களும்
பொலியுநவ மணி நூபுரம்
பூண்டசெஞ் சேவடியை நானும் புகழ்ந்துமே
போற்றியென வாழ்த்த விடைமேல்
மங்கள மிகுந்தநின் பதியுடன் வந்தருள்செய்
வளர்திருக் கடலூ ரில்வாழ்
வாமி!சுப நேமி!புகழ் நாமிசிவ சாமிமகிழ்
வாமி!அபி ராமி! உமையே!

1

சந்திர சடாதரி! முகுந்தசோ தரி! துங்க
சலசலோ சனமா தவி!
சம்ப்ரம பயோதரி! சுமங்கலி! சுலட்சணி!
சாற்றருங் கருணா கரி!
அந்தரி! வராகி!சாம் பவி! அமர சோதரி!
அமலை!செக சால சூத்ரி!
அகிலாத்ம காரணி! விநோதசய நாரணி!
அகண்டசின் மயபூரணி!

சுந்தரி! நிரந்தரி! துரந்தரி! வரைராச
சுகுமாரி! கௌமாரி! உத்

துங்ககல் யாணிபுஷ் பாஸ்திராம் புயபாணி!
தொண்டர்கட் கருள்சர் வாணி!

அந்தரி! மலர்ப்பிரம ராதிதுதி வேதவொலி
வளர்திருக் கடலு ரில்வாழ்

வாமி!சுப நேமி!புகழ் நாமி!சிவ சாமிமகிழ்
வாமி!அபி ராமி! உமையே!

2

வாசமலர் மருவளக பாரமும் தண்கிரண
மதிமுகமும் அயில்விழி களும்

வள்ளநிகர் முலையுமான் நடையுநகை மொழிகளும்
வளமுடன் கண்டு மின்னார்

பாசபந் தத்திடை மனங்கலங் கித்தினம்
பலவழியும் எண்ணி யெண்ணிப்

பழிபாவம் இன்னதென் றறியாமல் மாயப்ர
பஞ்சவாழ் வுண்மை என்றே

ஆசைமே லிட்டுஷீ னாகநாய் போல்திரிந்(து)
அலைவதல் லாமல் உன்றன்

அம்புயப் போதெனுஞ் செம்பதந் துதியாத
அசடன்மேற் கருணை வருமோ?

மாசிலா தோங்கிய குணாகரி பவானிசீர்
வளர்திருக் கடலு ரில்வாழ்

வாமி!சுப நேமி!புகழ் நாமி!சிவ சாமிமகிழ்
வாமி!அபி ராமி! உமையே!

3

நன்றென்று தீதென்று நவிலுமில் விரண்டினுள்
நவின்றதே உலகி லுள்ளோர்

நாடுவார் ஆதலின் நானுமே அவ்விதம்
நாடினேன் நாடி னாலும்

இன்றென்று சொல்லாமல் நினதுதிரு வுள்ளம(து)
இரங்கியருள் செய்கு வாயேல்

ஏழையேன் உய்குவேன் மெய்யான மொழியிஃதுன்
இதயமறி யாத துண்டோ?

குன்றமெல் லாம்உறைந்(து) என்றும்அன் பார்க்கருள்
குமாரதே வனை அளித்த

குமரி!மர கதவருணி! விமலி!பை ரவி!கருணை
குலவுகிரி ராச புத்ரி!

மன்றல்மிகு நந்தன வனங்கள்சிறை அளிமுரல
வளர்திருக் கடலு ரில்வாழ்

வாமி!சுப நேமி!புகழ் நாமி!சிவ சாமிமகிழ்
வாமி!அபி ராமி! உமையே!

4

ஒருநாள் இரண்டுநாள் அல்லநான் உலகத்து
உதித்தஇந் நாள்வ ரைக்கும்

ஒழியாத சவலையால் தீராத இன்னல்கொண்(டு)
உள்ளந் தளர்ந்து மிகவும்

அருநாண் இயற்றிட்ட விற்போல் இருக்குமீவ்
வடிமைபாற் கருணை சுர்ந்து

அஞ்சேலெ னச்சொல்லி ஆதரிப் பவர்கள்உனை
அன்றியிலை உண்மை யாக

இருநாழி கைப்போதும் வேண்டாது நிமிடத்தில்
இவ்வகில புவனத் தையும்

இயற்றியரு ளுந்திறங் கொண்டநீ ஏழையேன்
இன்னல்தீர்த் தருளல் அரிதோ?

வருநாவ லூரர்முத லோர்பரவும் இனியபுகழ்
வளர்திருக் கடலு ரில்வாழ்

வாமி!சுப நேமி!புகழ் நாமி!சிவ சாமிமகிழ்
வாமி!அபி ராமி! உமையே!

5

எண்ணிக்கை இல்லாத துன்பங்கள் மேன்மேல்
ஏறிட் டொறுக்க அந்தோ !

எவ்விதம் உளஞ்சகித் துய்குவேன்; இப்பொழுது
எடுத்திட்ட சன்மம் இதனில்

நண்ணியென் னளவுசுக மானதொரு நாளினும்
நான்அனு பவித்த தில்லை

நாடெலாம் அறியுமிது கேட்பதேன்? நின்னுளமும்
நன்றாய் அறிந்தி ருக்கும்;

புண்ணியம் பூர்வசன னத்தினிற் செய்யாத
புலைய னாலும் நினது

பூரண கடாட்சவீட் சண்ணியஞ் செய்தெனது
புன்மையை அகற்றி யருள்வாய்;

மண்ணவர்கள் விண்ணவர்கள் நித்தமும் பரவுமிசை
வளர்திருக் கடலூ ரில்வாழ்

வாமி!சுப நேமி!புகழ் நாமி!சிவ சாமிமகிழ்
வாமி!அபி ராமி! உமையே!

6

தெரிந்தோ அலாதுதெரி யாமலோ இவ்வடிமை
செய்திட்ட பிழையி ருந்தால்

சினங்கொண்ட தோர்கணக் காகவை யாதுநின்
திருவுளம் இரங்கி மிகவும்

பரிந்துவந் தினியேனும் பாழ்வினையில் ஆழ்ந்(து)இனற்
படாதுநல் வரம் அளித்துப்

பாதுகாத் தருள்செய்ய வேண்டும்அண் டாண்டவுயிர்
பரிவுடன் அளித்த முதல்வி!

புரந்தரன் போதன்மா தவனாதி யோர்கள்துதி
புரியும்பா தாம்பு யமலர்ப்

புங்கவி! புராந்தரி! புரந்தகி! புராதனி!
புராணி!திரி புவனே சுவரி!

மருந்தினும் நயந்தசொற் பைங்கிளிவ ராகி!எழில்
வளர்திருக் கடலூ ரில்வாழ்

வாமி!சுப நேமி!புகழ் நாமி!சிவ சாமிமகிழ்
வாமி!அபி ராமி! உமையே!

7

வஞ்சகக் கொடியோர்கள் நட்புவேண் டாமலும்
மருந்தினுக் காகவேண் டினும்

மறந்துமோர் பொய்ம்மொழி சொலாமலுந் தீமை
வழியினிற் செல்லா மலும் [யாம்

விஞ்சுநெஞ் சதனிற் பொருமைதரி யாமலும்
வீண்வண்பு புரியா மலும்

மிக்கபெரி யோர்கள்சொலும் வார்த்தைதள் ளாம
வெகுளியவை கொள்ளா மலும் [லும்

தஞ்சமென நின்(து)உபய கஞ்சந்து தித்திடத்
தமியேனுக் கருள்பு ரிந்து

சர்வகா லமுமெனைக் காத்தருள வேண்டினேன்;
சலக்கயல்கள் விழியை அனைய

வஞ்சியர்செவ் வாய்நிகரு வாவியாம் பன்மலரும்
வளர்திருக் கடலு ரில்வாழ்

வாமி!சுப நேமி!புகழ் நாமி!சிவ சாமிமகிழ்
வாமி!அபி ராமி! உமையே!

8

எனதின்னல் இன்னபடி யென்றுவே ரெருவர்க்கு)
இசைத்திடவும் அவர்கள் கேட்டுஇவ்

வீன்னல்தீர்த் துள்ளத்(து) இரங்கினன் மைகள்செய
எள்ளளவு முடியாதுநின் வும்]

உனதமரு வுங்கடைக் கண்ணருள் சிறிதுசெயின்
உதவாத நுண்மணல் சளும்

ஓங்குமாற் றுயர்சொர்ண மலையாகும்; அதுவன்றி
உயரகில புவனங் களைக்

கனமுடன் அளித்துமுப் பத்திரண் டறங்களும்
கவின்பெறச் செய்யு நின்னைக்

கருதுநல் லடியவர்க் கெளிவந்து சடுதியிற்
காத்துரட் சித்த தோர்ந்து

வனசநிகர் நின்பாதம் நம்பினேன்; வந்தருள்செய்
வளர்திருக் கடலு ரில்வாழ்

வாமி!சுப நேமி!புகழ் நாமி!சிவ சாமிமகிழ்
வாமி!அபி ராமி! உமையே!

9

சருநீல லடிவமார் மாடேறி உத்தண்ட
கனதண்ட வெம்பா சமுங்

கைக்கொண்டு சண்டமா காலன்முன் எதிர்க்கமார்க்
கண்டன் வெருண்டு நோக்க

இருநீல சண்டனெனும் நின்பதியை உள்ளத்தில்
இன்புகொண் டருச்சனை செய

ஈசனவ் விலிங்கம் பிளப்பதின் னெடுதோன்றி
யாணைச்சூ லத்தி னூன்றிப்

பெருநீல மலையென நிலத்தில் அன் னவன்விழப்
பிறங்குதா ளால் உதைத்துப்

பேசுமுனி மைந்தனுக் கருள்செய்த(து) உனதரிய
பேரருளின் வண்ண மலவோ?

வருநீல மடமாதர் விழியென்ன மலர்வாவி
வளர்திருக் கடலூ ரில்வாழ்

வாமி! சுப நேமி! புகழ் நாமி! சிவ சாமிமகிழ்
வாமி! அபி ராமி! உமையே!

10

சகலசெல் வங்களுந் தரும்இமய கிரிராச
தனயைமா தேவி! நின்னைச்

சத்யமாய் நித்யமுள் ளத்தில்து திக்குமுத்
தமருக்கு) இரங்கி மிகவும்

அகிலமதில் நோயின்மை கல்விதன தானியம்
அழகுபுகழ் பெருமை இளமை

அறிவுசந் தானம்வலி துணிவுவாழ் நாள்வெற்றி
ஆகுநல் லாழ்நு கர்ச்சி

தொகைதரும் பதிரூறு பேறும் தந் தருளிநீ
சுகானந்த வாழ்வளிப் பாய்;

சுகிர்தகுண சாலி! பரி பாலி! அநு கூலி! திரி
சூலி! மங் களவி சாலி!

மகவுநான்! நீதாய்! அளிக்கொணா தோ? மகிமை
வளர்திருக் கடலூ ரில்வாழ்

வாமி! சுப நேமி! புகழ் நாமி! சிவ சாமிமகிழ்
வாமி! அபி ராமி! உமையே!

11

திருக்கடவுள்

அபிராமியம்மைப் பதிகம்

கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதுமோர்
 கபடுவா ராத நட்பும்
 கன்றாத வளமையுங் குன்றாத இளமையும்
 சமுடிரணியி லாத உடலும்
 சலியாத மனமும்அன் பகலாத மனைவியும்
 தவறாத சந்தா ளமும்
 தாழாத கீர்த்தியும் மாறாத வார்த்தையும்
 தடைகள்வா ராத கொடையும்
 தொலையாத நிதியமும் கோணாத கோலுமொரு
 துன்பமில் லாத வாழ்வும்
 துய்யநின் பாதத்தில் அன்பும்உத விப்பெரிய
 தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்;
 அலையாழி அறிதுயிலு மாயனது தங்கையே !
 ஆதிகட லூரின் வாழ்வே !
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி !
 அருள்வாமி ! அபிராமி யே !

1

காரளக பந்தியும் பந்தியின் அலங்கலும்
 கரியபுரு வச்சி லைகளும்
 கர்ணகுண் டலமுமதி முகமண் டலம்நுதற்
 கத்தூரிப் பொட்டு மிட்டுக்
 கூரணிந் திடுவிழியும் அமுதமொழி யுஞ்சிறிய
 கொவ்வையின் கனிய தரமும்
 குமிழ்நைய நாசியும் குந்தநிகர் தந்தமும்
 கோடுசோ டான களமும்

வாரணிந் திறுமாந்த வனமுலையும் மேகலையும்
மணிநூ புரப்பா தமும்

வந்தெனது முன்னின்று மந்தகா சமுமாக
வல்வினையை மாற்று வாயே ;

ஆரமணி வானிலுறை தாரகைகள் போலநிறை
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே !

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி !
அருள்வாமி ! அபிராமி யே !

2

மகரவார் குழல்மேல் அடர்ந்துகுமிழ் மீதினில்
மறைந்து வானைத் துதந்து

மைக்கயலை வேண்டினின் செங்கமல விழியருள்
வரம்பெற்ற பேர்க ளன்றோ ?

செசமுழுதும் ஒற்றைத் தனிக்குடை கவித்துமேற்
சிங்கா தனத்தி லுற்றுச்

செங்கோலும் மநுநீதி முறைமையும் பெற்றமிகு
திசரியுல காண்டு பின்பு

புகர்முகத்(து) ஐரா வதப்பாக ராகிநிறை
புத்தேளிர் வந்து போற்றிப்

போகதே வேந்திரன் எனப்புழ விண்ணில்
புலோமிசை யொடுஞ்சு கிப்பர் ;

அகரமுத லாகிவளர் ஆனந்த ரூபியே !
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே !

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி !
அருள்வாமி ! அபிராமி யே !

3

மற்கடல்கள் ஏழையுந் திகிரிஇரு நான்கையும்
மாதிரக் கரியெட் டையும்

மாநாகம் ஆனதையும் மாமேரு என்பதையும்
மாகூர்மம் ஆனதையு மோர்

பொறியரவு தாங்கிவரு புவனமீ ரேழையும்
புத்தேளிர் கூட்டத் தையும்

பூமனை யுந்திகிரி மாயவனை யும் அரையிற்
புலியாடை உடையா னையும்

முறைமுறைக ளாயீன்ற முதியவர்க ளாய்ப்பழைமை
முறைகள் தெரி யாத நின்னை

மூவுலகி லுள்ளவர்கள் வாலையென்(று) அறியாமல்
மொழிகின்ற தேது சொல்வாய் ;

அறிவுநிறை விழுமியர்தம் ஆனந்த வாரியே !
ஆதிகட ளூரின் வாழ்வே !

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி !
அருள்வாமி ! அபிராமி யே !

4

வாடாமல் உயிரெனும் பயிர்தழைத் தோங்கிவர
அருள்மழை பொழிந்தும் இன்ப

வாரிதியி லேநின்ன தன்பெனுஞ் சிறகால்
வருந்தா மலேய ணைத்துக்

கோடாமல் வளர்சிற் றெறும்புமுதல் குஞ்சரக்
கூட்டமுத லான சீவ

கோடிகள் தமக்குப் புசிக்கும் புசிப்பினைக்
குறையாம லேகொ டுத்து

நீடாழி யுலகங்கள் யாவையும் நேயமாய்
நின்னுதர பந்தி பூக்கும்

நின்மலீ ! அகிலங் களுக்(கு) அன்னை என்ருதும் ;
நீலியென்(று) ஓது வாரோ?

ஆடாய நான்மறையின் வேள்வியால் ஓங்குபுகழ்
ஆதிகட ளூரின் வாழ்வே !

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி !
அருள்வாமி ! அபிராமி யே.

5

பல்குஞ் சரந்தொட் டெறும்புகடை யானதொரு
பல்லுயிர்க் குங்கல் விடைப்

பட்டதே ரைக்கும்அன் றுற்பவித் திடுகருப்
பையுறு சீவ னுக்கும்

மல்குஞ் சராசரப் பொருளுக்கும் இமையாத
வானவர் குழாத்தி னுக்கும்

மற்றுமொரு மூவர்க்கு மியாவர்க்கும் அவரவர்
மனச்சலிப் பில்லா மலே

நல்குந் தொழிற்பெருமை உண்டா யிருந்துமிகு
நவநிதி உனக்கி ருந்தும்

நானொருவன் வறுமையிற் சிறியனா னால்அந்
நகைப்புனக் கேஅல் லவோ?

அல்கலந் தும்பர்நா டளவெடுக் குஞ்சோலை
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே !

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி !
அருள்வாமி ! அபிராமி யே

6

நீடுலகங் கங்களுக்(கு) ஆதர மாய்நின்று
நித்தமாய் முத்தி வடிவாய்

நியமமுடன் முப்பத் திரண்டறம் வளர்க்கின்ற
நீமனை வியாய்இ ருந்தும்

வீடுவீ டுகடோறும் ஒடிப் புகுந்துகால்
வேசற்(று) இலச்சை யும்போய்

வெண்டுகில் அரைக்கணிய விதியற்று நிர்வாண
வேடமுங் கொண்டு கைக்கோர்

ஓடேந்தி நாடெங்கும் உள்ளந் தளர்ந்துநிண்(று)
உன்மத்த னாகி அம்மா !

உன்கணவன் எங்கெங்கும் ஐயம்புகுந் தேங்கி
உழல்கின்ற தேது சொல்வாய் ;

ஆடுகொடி மாடமிசை மாதர்வினை யாடிவரும்
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே !

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி !
அருள்வாமி ! அபிராமி யே !

7

ஞானந்த றைத்துன் சொருபத்தை அறிகின்ற
நல்லோர் இடத்தி னிற்போய்

நடுவீனி லிருந்துவந் தடிமையும் பூண்டவர்
நவிறறும்உப தேச முட்கொண்

டனந்த னைத்தள்ளி எனதுநா னெனுமானம்
இல்லாம லேது ரத்தி

இந்திரிய வாயில்களை இறுகப்பு தைத்துநெஞ்(சு)
இருளற விளக்கேற் றியே

ஆனந்த மானவிழி அன்னமே! உன்னை என்
அகத்தா மரைப்போ திலே

வைத்துவே நேகவலை யற்றுமே லுற்றபர
வசமாகி அழியாத தோர்

ஆனந்த வாரிதியில் ஆழ்கின்ற தென்றுகாண்;
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமி யே!

8

சலதியுல கத்திற் சராசரங் களையின்ற
தாயா சினுலெ னக்குத்

தாயல்ல வோ? யான் உன் மைந்த னன்றோ? எனது
சஞ்சலம் தீர்த்து நின்றன்

முலைசுரந் தொழுகுபா லூட்டிஎன் முகத்தை உன்
முந்தானை யால்து டைத்து

மொழிகின்ற மழலைக் குகந்துகொண் டிளநிலா
முறுவல்இன் புற்றரு கில்யான்

குலவிவினை யாடல்கொண் டருண்மழை பொழிந்(து) அங்கை
கொட்டி வாவென்(று) அழைத்துக்

குஞ்சரமு கன்கந்த னுக்(கு)இனையன் என்றனைக்
கூறினால் ஈனம் உண்டோ?

அலைகடலி லேதோன்று மாறாத அமுதமே!
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமியே!

9

கைப்போது கொண்டுன் பதப்போது தன்னில்
கணப்போதும் அர்ச்சிக் கிலேன்;

கண்போதி னாலுன் முகப்போது தன்னையான்
கண்டுதரி சனைபுரி கிலேன்;

முப்போதில் ஒருபோதும் என்மனப் போதிலே
முன்னிஉன் ஆல யத்தின்

முன்போது வார்தமது பின்போத நினைகிலேன்;
மோசமே போய்உ ழன்றேன்;

மைப்போத கத்திற்கு நிகரெனப் போதெரு
மைக்கடா மீதேறி யே

மாகோர காலன் வரும்போது தமியேன்
மனங்கலங் கித்தி யங்கும்

ஆப்போது வந்துன் அருட்போது தந்தருள்
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமி யே!

10

மிகையுந் துரத்தவெம் பிணியுந் துரத்த
வெகுளி யானதுந் துரத்த

மிடியுந் துரத்தநரை திரையும் துரத்தமிகு
வேதனை களுந்து ரத்த

பகையுந் துரத்தவஞ் சனையுந் துரத்த
பசியென் பதுந்து ரத்த

பாவந் துரத்தபதி மோகந் துரத்த
பலகா ரீயமுந் துரத்த

நகையுந் துரத்தஊழ் வினையுந் துரத்த
நாளுந் துரத்த வெகுவாய்

நாவரண் டோடிகால் தளர்ந்திடும் என்னை
நமனுந் துரத்து வாறே?

அகிலஉல கங்கட்கும் ஆதார தெய்வமே!
ஆதிகட லூரின் வாழ்வே!

அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
அருள்வாமி! அபிராமி யே!

11

